

meentlig bliver aldeles nødvendigt at sørge for, at de Mand, hvem Bestyrelsen af Overformynderivæsenet anbetroes, blive saaledes stillede navnlig i økonomisk Henseende, at dygtige Kræfter kunne ventes at ville attraae disse Stillinger, og at de Paagjældende i Stillingen selv kunne have en tilstrækkelig Modvægt mod de Fristelser, som kunne ventes at ville frembyde sig. Men denne Fordring er efter Justitsministeriets Formening paa ingen Maade tilfredsstillende ved den af Folketinget vedtagne Ordning, hvorefter Overformynderne — som tillige skulle være Kassere —, Bogholderne og Revisorerne, foruden at de kun blive Bestillingsmænd, ville være at lønne med Honorarer, der efter de til Grund for Folketingets Ordning liggende Forudsætninger antages at ville udgjøre for Overformynderne 1500 Rd. aarlig, for Bogholderne 600 Rd. og Revisorerne 300 Rd. aarlig. Justitsministeriet kan for sit Vedkommende ikke andet end ansee det for meget tvivlsomt, om det med saa lavt ansatte Lønninger og Kassereforretningernes Henlæggelse til Overformynderierne, vilde kunne lykkes at drage Kræfter til Overformynderiernes Bestyrelse, hvormed Man kunde være tjent og om der i det Hele paa den anførte Maade dannes en Administration, i hvis Hænder Interesser, hvis overordentlige Betydning Alle ere enige om at anerkjende, med Tryghed kunne nedlægges. Men hertil kommer endnu, at det, skjøndt Lønningerne for de nye Overformynderiers Bestillingsmænd saaledes vilde blive ansatte alt andet end rundeligt, vistnok er meget tvivlsomt, om de til Bestridelsen af Udgifterne ved 2 Overformynderier og Dannelsen af Reservefond fornødne Midler vilde kunne tilveiebringes ved de ifølge Folketingets Afstemning i Forslag bragte Afgifter, som tilsammen ere beregnede til c. 15,000 Rd. aarlig. Dette blev nu vistnok ogsaa erkjendt under Forhandlingerne i Folketinget, men Man synes tilmed under disse at have overset 2 Omstændigheder, som vistnok vilde kunne medføre, at de omhandlede Afgifter langtfra vilde indflyde med det for hvert Overformynderi paaregnede Beløb. For det Første er det nemlig klart, at det Beløb, der skulde

indvindes ved de omhandlede Afgifter, vilde lide en ikke ringe Formindskelse, dersom Arveladere i noget stort Omfang maatte benytte sig af den ovenfor omhandlede Ret til ved testamentarisk Disposition at unddrage den efter dem faldende Arv fra Overformynderiets Bestyrelse, og dernæst vilde den af Folketinget vedtagne Bestemmelse, at Bærgerne skulde have Balget mellem de tvende Overformynderier, af hvilke hvert skulde have sin særskilte Reservefond, kunne medføre, at der i det ene Overformynderi kom til at indestaae saa faa Midler, at det slet ikke fik noget Overflud, som kunde henlægges til Reservefonden, ja at det maaskee end ei kunde dække sine egne Administrationsudgifter. Muligviis har Man tænkt sig, at den omhandlede Besøielse for Arveladere ikke vilde blive benyttet i noget stort Omfang, men Ministeriet maa dog finde det i høi Grad betænkeligt at gaae ud fra en saadan Forudsætning og at indrette en Bestyrelsesform, som kun er mulig under Forudsætning af, at den Besøielse, hvortil Man ved en ny Lovbestemmelse samtidig aabner Udgang, slet ikke eller ialtfald kun i et meget ringe Omfang bliver benyttet. Endelig kan Ministeriet ikke andet end fremhæve, at den i Folketinget vedtagne Ordning, som jo forudsætter, at Statskassen skulde garantere de Umyndige Erstatning for lidt Tab, ikke er uden Betænkelighed for Statskassens Interesser, navnlig paa Grund af Utilstrækkeligheden af de Midler, hvoraf Reservefondene skulde dannes.

Naar Man trods de mange øiensynlige Fordele, der saaledes ere forbundne med at samle alle de omhandlede Midler i eet Overformynderi, dog fra forskjellige Sider har fundet Betænkelighed ved at gaae ind paa denne Ordning, er dette begrundet i, at den foretoges i andre Retninger at være forbundet med Ulemper, i hvilken Henseende Man navnlig har anført, at den ikke tilbørlig fyldestgjør Hensynet til den stedlige Kredit —, og at den vil medføre stor Uleilighed og Besvær for Befolkningen. Men disse Indvendinger skjønnes ikke at være af nogen Vægt, og synes ialtfald i omtrent lige Grad at ramme den Ordning, hvorefter Overformynderimidlernes Administra-